

GẶT LÚA NON

Nguyễn Vĩnh Long Hồ

Cách đây vài ba năm. Lão ta không biết từ đâu đến lánh cư ở cái vùng chó ăn đá gà ăn muối, đèo heo hút gió này. Đây là vùng đất khó biến sỏi đá thành cơm, nằm sát lần ranh biên giới giữa Dak Mil thuộc Tỉnh Đắk Lắk và Senmonurum bên Cam Bốt...Từ cái chòi tranh vách đất của lão ta, cách chân núi Rlúc không xa lắm, lão có thể nhìn thấy dãy núi Nam Lia sừng sững ở bên kia biên giới. Lão sống cô độc một mình ở đây, không vợ con, không anh em giữa khu rừng già thâm u. Làm bạn với lão chỉ con chó vện rất khôn. Thỉnh thoảng, hấn âm thầm vượt qua bên kia biên giới trong bóng đêm như một bóng ma. Biến mất vài ngày, rồi lão lặng lẽ trở về. Và lần nào cũng vậy, lão đều có mang theo chiến lợi phẩm trộm được ở bên kia biên giới, khi thì vài con trâu, con bò, có khi cả một đàn dê...Lão lừa gia súc đi dọc theo con đường Liên Tỉnh số 14 để vào các buôn làng người Rade để buôn bán đổi chác. Đồng bào thiểu số Rade có khoảng trên trăm ngàn, hầu hết sống trên Cao Nguyên Đắk Lắk. Nhưng riêng tại vùng này, họ sống rải rác thành từng buôn với những dãy nhà sàn cất dọc theo nguồn nước do những con suối từ Thác Drây Hơ Linh chảy về. Có dãy nhà sàn dài cả trăm thước, bên trong được ngăn ra cho từng tiểu gia đình ở. Ngoài cái nghề săn bắn ra, dân làng còn trồng rẫy, trồng cây cà phê...họ còn trồng lúa, nên rất cần đến con trâu, con bò để cày bừa.Vì vậy, bao nhiêu trâu bò hấn mang về đây, tiêu thụ thật dễ dàng. Lão dùng gia súc đổi lấy mật gấu, thú rừng, da thú, xương cọp...để chở ra Buôn Ma Thuật bán cho các lái buôn.

Lão khoái nhất là rượu cần của người Rade cất bằng nếp thơm. Mỗi lần vít cong cái cần trúc xuống, kê môi hút một hơi dài là lão tê tái cả tâm hồn lãng tử, và lần nào hấn cũng không quên mang cả ché về nhà để nhậu cho đã đời.

Cái vẻ độc ác hình như hiện rõ trên gương mặt của lão. Cho nên, mỗi lần thấy lão xuất hiện ở đầu buôn làng là bọn trẻ con đều chạy trốn dưới dãy nhà sàn, lúm lét nhìn theo lão. Mà thật vậy, đôi mắt cú vọ của lão lúc nào cũng đảo ngầu, gương mặt r ám nắng chằng chịt mấy vết sẹo, cái dọc, cái ngang, cái cạn, cái sâu...nên trông lão rất có cô hồn. Khi di chuyển khỏi địa bàn của lão, cái mũ lưỡi trai không bao giờ rời khỏi cái đầu của hấn, cái vành mũ luôn luôn nghiêng về bên phải như cổ che đậy cái vành tai bị ai đó chém văng đi hết hai phần ba. Lão chỉ mặc có mỗi một bộ quần phục bằng vải ka ki Nam Định đã bạc màu sương gió. Nhìn lão, ai cũng biết lão xuất thân từ quân đội nhân dân anh hùng. Tuy đã trên lục tuần, nhưng tay chân của lão vẫn còn lanh lẹ. Không một ai biết tên thật của lão, chỉ nghe già làng Hơ Ma Rinh gọi lão là "Lão Đại" vì cái vóc dáng khá cao lớn của lão ta.

Đầu năm vừa qua. Lão Đại biến đi về phía bên kia biên giới. Bẵng đi một thời gian khá lâu, người ta cứ tưởng lão đã chết bờ chết bụi ở một xó xỉnh nào đó bên Cam Bốt. Nào ngờ lần này, lão ta đi xa hơn, xuống tận Thủ Đô Nam Vang, lần mò đến khu nhà thổ "đèn đỏ" ở làng Toul Kork, một nơi mà hệ thống tội phạm lạm dụng, xâm phạm tình dục trẻ em dưới tuổi vị thành niên được phát triển mạnh mẽ tại xứ Chùa Tháp. Thấy Lão Đại ăn mặc quần phục xềnh xoàng, Vân Hồng (mụ chủ chứa) đón khách tìm hoa với thái độ không niềm nở lắm. Mụ hát hàm, hỏi trống cho có lệ:

- Mời đồng chí ngồi sơ nước ạ! Sao, đồng chí muốn "chíp hôi" hay "khui thùng" đây ?

Lão ngẩn ngơ, hỏi:

- Chíp hôi là gì ? Khui thùng là gì nhỉ ? Giá đồng hạng cả chứ ?

Mụ tú bà tru tréo:

- Ôi giờ ơi! Đồng hạng thế nào được chứ! "Chíp hôi" là mấy con bé đã vào nghề rồi, tuổi từ 14 trở lên. Còn "Khui thùng" là chưa bán trình đó, bồ à!

- À, thì ra là thế! Lão cười, hỏi. Tớ chỉ cần một cô bé "chíp hôi" tuổi từ 14 hoặc 15 là được rồi.

- Đồng chí muốn trả bằng tiền Hồ hay đô la đấy nhỉ ?

Lão Đại hỏi, giọng cộc lốc:

- Bằng vàng được chứ ?

- Được, giá mỗi lần phục vụ tới bên là một khoản vàng 24 nhé! Giá thông cảm rồi đấy đồng chí ạ!

- Cho xem mặt hàng trước, rồi giá cả tính sau!

Mụ ta gạt đầu, rồi chu cái mỡ tô son đỏ lôm như màu "cờ đỏ" về phía đám bé gái tuổi choai choai đang ngồi chồm hồm trước cái TV đặt ở một góc nhà, chăm chú theo dõi một chương trình ca nhạc kịch rẻ tiền của đài Hà Nội trong khi chờ đợi mụ tú bà gọi đi khách:

- Con Lý đâu rồi ?

Một cô bé với gương mặt còn ngây thơ, đôi má bầu bĩnh trông khá dễ thương, tuổi trạc 15, uể oải đứng dậy, hỏi:

- Mama San gọi con ?

- Phải, lại đây cho khách coi mắt đấy! Mụ quay sang Lão Đại, cười vuốt ve, nói. Cũng nhờ ơn bác Hồ và đảng ta có công giải phóng miền Nam Việt Nam, đánh cho "Mỹ cút, Ngụy nhào" mà chị em chúng tôi "gặt lúa non" trúng mùa, giàu to rồi đồng chí ơi!

- Cái gì gọi là "gặt lúa non" ? Tôi không hiểu gì cả!

Vừa lúc đó, một chiếc xe van màu xám dừng ngay trước cửa nhà chứa. Tên tài xế và một tên bảo vệ mở cửa, nhảy xuống xe. Chúng đảo cặp mắt tinh ranh quan sát chung quanh khu vực nhà thổ, trước khi bước vội vào nhà. Tên bảo vệ, xem chừng là sĩ quan trong ngành công an hay bộ đội gì đó. Hắn cúi đầu chào mụ tú bà, miệng bô bô nói:

- Vất vả lắm mới đưa hàng đầy chất lượng, còn "gin" chưa khai thùng, qua giao cho bà chủ đấy nhé!

Mụ tú bà Vân Hồng mặt hớn hờ, ra lệnh:

- Lùa tất cả vào trong nhà đi! Chị khăn trương võ béo chúng nó vài ngày, chuẩn bị cho khách "sộp" khai thùng!

Tên cán bảo vệ hát hàm, nhìn tên tài xế, nói:

- Mi ra mở cửa xe, dẫn tất cả chúng nó vào đây trình diện bà chủ. Nhanh lên nào!

Một lát sau, khoảng 15 bé gái mặt còn non choẹt, tuổi từ 10 đến 12 tuổi bước vào nhà, đứng thành hàng ngang, lúm lét nhìn mụ tú bà. Vân Hồng nhìn Lão Đại, nói một cách hãnh diện:

- Chúng là loại "lúa non" thượng hạng đấy, đồng chí ạ!

Lão Đại nhìn qua một lượt, lắc đầu, nói:

- Tớ chỉ muốn chuộc con bé tên Lý này đấy!

Mụ Vân Hồng chưng hửng, hỏi lại cho chắc ăn, vì sợ mình nghe nhầm:

- Đồng chí muốn chuộc con bé Lý ra khỏi nhà chứa ấy à ?

Lão Đại trả lời, giọng chắc nịch:

- Phải, ra giá đi, tớ bằng lòng chuộc nó mà!

Vân Hồng nhìn lão như dò xét, rồi nói:

- Giá hữu nghị, chỉ xin đồng chí 5 cây vàng thôi!

Lão Đại tru tréo:

- Ôi giờ ơi! Giá hữu nghị gì mà đắc thế nhỉ ? Bớt xuống vài cây đi nào!

Mụ Vân Hồng nói:

- Thôi được, nghĩ tình đồng chí có công với cách mạng! Chắc giá 4 cây, không bớt một phân!

Lão Đại tiếp tục, trả giá:

- Thôi, 3 cây nhé!

- Trả giá gì mà bèo thế! Nhích lên một tí đi chứ! Đồng chí tìm đâu ra một con bé thơm như múi mít, với giá rẻ như nó chứ! Mụ lên tiếng gọi một tên ma cô. 'Thằng Dũng Thọt đâu rồi, đem hết "tít kê" của con Lý trong tháng vừa qua cho tao xem.

Một lát sau, Dũng Thọt tay cầm một xấp "tít kê" màu xanh xanh, chống gậy đi tới, đưa cho bà chủ. Mụ Vân Hồng giới thiệu thành tích hấn với Lão Đại, luôn tiện để dần mặt lão ta:

- Thiếu Úy Dũng nguyên là "đặc công thủy" đánh trận bị thương. Nó tình nguyện về phục vụ cho tôi, chuyên trừng trị những con bé cứng đầu, cứng cổ không phục tùng nội qui của nhà chứa. Và đây là "tít kê" của con Lý làm trong tháng qua. Trung bình mỗi ngày, nó tiếp 2 lượt khách ngoại, hái ra trên 800 đô cho tôi.

Lão Đại cầm ly nước mát ực một hơi, rồi lạnh lùng nói: Tôi chỉ có chừng đó thôi và cái này. Bất ngờ, Lão Đại móc trong túi quần ra một quả lựu đạn, tay trái rút chốt an toàn, bỏ vào trong cái ly, rồi dằn mạnh xuống bàn một cái cộp, tên tài xế hoảng vía, kéo tên bảo vệ chạy vèo ra xe. Còn mụ tú bà sợ đến thất sắc, giục Dũng Thọt:

- Mau đưa mấy con bé này xuống hầm đi. Nhanh lên, chúng nó chết là tao cụt vốn, rồi mụ ta lăm lét nhìn Lão Đại xuống giọng. Thôi được, tôi chịu giá 3 cây vàng. Rõ khổ thì thôi!

Lão Đại chia ba cây vàng, đưa cho mụ Vân Hồng, rồi nhìn bé Lý nói:

- Kể từ hôm nay, mày thuộc quyền sở hữu của tao. Mau thu xếp quần áo rồi rời ngay đây với tao.

Lý ấp úng, hỏi:

- Ông định bán tôi cho động nào nữa đây ?

Lão Đại trấn an, nói:

- Tao đưa mày về Việt Nam, chớ không bán cho động nào hết!

- Trở về Việt Nam! Lý mừng rú lên, chạy bay vào trong buồng, gom góp vài ba bộ quần áo, theo Lão Đại rời khỏi chốn thanh lâu hắc ám này ngay lập tức.

Khi Lão Đại dẫn bé Lý đi rồi, mụ tú bà Vân Hồng mới hoàn hồn, lật đật cho kiểm tra chất lượng của 3 cây vàng, mới phát giác chỉ có một cây là vàng thật, còn trái lựu đạn cũng là giả nốt, thứ đồ chơi của con nít thì đã quá muộn. Lão Đại đã dẫn Lý cao bay xa chạy rồi...

Một tháng sau đó. Lão Đại dẫn Lý lù lù trở về sào huyệt của hấn, tiếp tục đi theo con đường cũ là đi "trộm trâu". Mỗi lần vớt được gia súc bên kia biên giới, lão ta đều dẫn Lý theo vào buôn làng để buôn bán đổi chác. Lão rất hãnh diện giới thiệu với người Radê nàng là vợ lão. Tội nghiệp Lý, sau một cuộc hành trình gian khổ bằng đường bộ, băng rừng, vượt suối, leo núi, trèo đèo từ Cam Bốt về đến nơi này làm thân thể Lý gầy gò như que tăm vì mất ăn, mất ngủ. Tưởng trở về Việt Nam là được đoàn tụ với gia đình nào ngờ, lão ta đưa Lý về đây để làm một con đầy tớ không công, vừa làm nô lệ tình dục cho lão. Mỗi lần nghe lão giới thiệu nàng với dân làng là nàng cúi gằm mặt xuống đất, không dám nhìn thẳng vào mặt ai vì mặc cảm xấu hổ. Nàng cố dấu che thân phận của mình, xuất thân từ gái lầu xanh.

Sống chẳng bao lâu bên cạnh lão già nát rượu, cộc cằn thô lỗ, nếu lão không đi ăn trộm trâu thì ban ngày nằm nhà uống rượu say sưa, la hét từ sáng đến tối. Ngoài cái việc bắt đực dĩ phải lên giường, khi nào lão cần tới cái việc đó... Nàng phải lo hầu hạ cơm nước, gánh nước, chẻ củi. Còn lão cứ ngồi phè ra nút rượu cần.

Mặc dù lũ chó sói thường hay kéo về khu rừng này vào lúc ban đêm, nhưng nàng cũng tính nước liều, bằng giá nào cũng phải trốn khỏi cái địa ngục trần gian này. Một đêm nọ, thừa lúc Lão Đại ngủ say như chết. Giữa đêm khuya, nàng chuồn ra cửa sau, chạy một mạch thẳng vào trong rừng, nhắm hướng ra Đường Số 14 để đón xe về Buôn Ma Thuột nhưng chẳng may, nàng chạy lạc hướng. Ngày hôm sau, lão dốt con vện đi theo dấu chân mới tóm được nàng. Đi rừng là nghề của lão ta nhờ quá trình phục vụ trong lực lượng vũ trang cách mạng: Đánh Mỹ cứu nước.

Vừa về đến nhà, lão lột hết quần áo của nàng, rồi dùng dây rừng trói nàng dưới gốc cây sao. Lão ta dùng roi tre quất nàng túi bụi một cách tàn nhẫn. Lý vừa ngất đi, lão dội nước cho nàng tỉnh lại, rồi tiếp tục quất tới tấp. Vừa đánh, lão vừa đay nghiến:

- Tao đã bỏ công khó nhọc ngày đêm, lặn lội tới khu nhà thổ Toul Kork ở Nam Vang, dùng trăm mưu ngàn kế để cứu mày ra khỏi nơi hắc ám đó, lão phùng mang trợn mắt, nghiến răng trèo trẹo, thét. Còn ở đây, mày chỉ có phục vụ có mỗi một mình tao, không sướng hơn ở Toul Kork sao chứ hả ? Mày trả lời tao đi!

Nàng vẫn kiên cường, cắn răng chịu đựng sự đau đớn tột cùng của thể xác, bởi những làn roi xé thịt mà không thềm trả lời, làm lão điên tiết lên. Lão Đại giờ giọng, hăm dọa:

- Được rồi! Ngày mai, tao sẽ dẫn mày trở lại Nam Vang. Bán mày cho các động mãi dâm ở Svaypart cho mày bị mấy thằng mất xanh, mũi lõ dày vò như cái nùi giẽ rách cho mày biết thân. Rượu thường không uống, muốn uống rượu phạt!

Lão ta đã đánh động đúng tâm lý của nàng. Lão vừa nói dứt lời là Lý đã khóc lóc, van xin:

- Xin đừng bán tôi cho mấy động mãi dâm ở Nam Vang nữa. Tôi sợ cái địa ngục đó lắm rồi, nàng chấp nhận số phận hẩm hiu, hứa. Tôi bằng lòng ở đây với ông suốt kiếp. Tôi không bỏ trốn nữa đâu, ông ơi!

- Đây, tự mày hứa với ông rồi đó nhé! Hấn nhếch mép cười nham hiểm, tiếp. Mày bỏ trốn một lần nữa, tao mà bắt lại được là tao cắt gân chân của mày đấy nhé!

Thế rồi, mùa Hè năm nay, Tây Nguyên lâm vào nạn hạn hán kéo dài thật thê thảm. Các Tỉnh Lâm Đồng, Gia Lai-Kontum...và riêng tại Đắc Lắc, cả người kinh lẫn đồng bào Thượng phải vật lộn với thiên nhiên khắc nghiệt để cứu lấy nương rẫy của mình. Mặt đất khô cằn, nứt nẻ dưới ánh nắng mặt trời nóng như thiêu đốt và những cơn gió Lào nóng hừng hực như thổi lửa. Cỏ dại còn mọc không nổi, đừng nói chi đến cây lúa, cây cà phê...

Cái giếng trước cái chòi của Lão Đại, nằm cạnh bìa rừng, bốc hơi cạn dần chỉ còn một lớp bùn sền sệt dưới đáy, giờ thì đã khô cằn. Lão phải đánh xe trâu đi ngược lên mạn trên, cách đấy mười cây số để lấy nước từ các nguồn suối chờ về. Và càng ngày, lão càng phải đánh xe trâu đi xe hơn vì các dòng suối nhỏ cũng cạn kiệt, lòng suối chỉ còn tro bụi sỏi đá.

Vào một đêm trăng sáng. Nàng chống cái phen cửa sổ, ngồi bó gối, nhìn ra ngoài sân. Mặt trăng tròn và sáng đã vượt khỏi đỉnh núi Nam Lia từ lúc nào. Ánh trăng sáng vàng vạc xuyên qua màn sương đêm trắng đục, tràn ngập cả khu rừng, len qua những cành cây kẽ lá, luồn qua khung cửa sổ, tràn vào trong chòi tranh. Thỉnh thoảng, tiếng chó rừng động cựa, tru lên từng hồi sau bìa rừng nghe rờn rợn. Trời bỗng dựng nổi gió làm khu rừng xào xạc lá, đánh thức đàn chim rừng dậy tổ kêu ríu rít, gọi nhớ trong lòng Lý những kỷ niệm êm đềm của tuổi ấu thơ bên dòng sông Ba Lai, bỗng dưng, nàng nhớ tía má, nhớ sân chim Vàm Hồ, rồi nàng gục đầu xuống gối khóc thút thít, vì sợ lão thức giấc là nàng lại no đòn.

Cách đây 15 năm. Nàng mở mắt chào đời ở Xã Mỹ Hòa, Huyện Ba Tri, Tỉnh Bến Tre, quê hương "Đồng khởi". Tía má nàng đều là công nhân của nông trường

Thế rồi một hôm. Có một tên bộ đội thuộc "quân đội nhân dân" tìm đến căn nhà lá ọp ẹp của mẹ con nàng bên dòng sông Ba Lai. Hắn tự nhận là đồng chí với tía nàng, cái bết chàm màu xanh bên má trái của hắn, đã gây thành một ấn tượng trong trí nhớ non nớt của nàng. Vừa thấy nàng đi cấy muộn về, hắn bèn đề nghị giúp đỡ gia đình bằng cách đưa nàng về thành Hồ, học làm người mẫu để có tương lai hơn. Mẹ nàng quê mùa chất phát, nghe lời ngon, tiếng ngọt của hắn nên ưng thuận liền và bằng lòng để hắn đưa nàng về thành Hồ, mặc dù, lúc đó nàng chỉ còn là một cô bé hơi mới có 12 tuổi đầu. Trước khi đi, hắn biếu má một khoen vàng y, tạm sinh sống chờ nàng đi làm người mẫu gởi tiền về.

Nhưng khi, vừa đặt chân tới thành Hồ đầy cạm bẫy, hắn móc ngoặc ngay lập tức với một tên tài phiệt người Đài Loan, bán trình tiết của nàng với giá 300 đô để hắn xả vận xui. Đêm đó, thân xác bé bỏng của nàng bị tên Tàu Đài Loan mập như cái thùng phuy hành hạ, dày vò nàng như một món đồ chơi, rồi cưỡng hiếp nàng nhiều lần cho đến khi nàng ngất xỉu. Vài ngày sau đó, hắn dẫn nàng qua cửa khẩu Tịnh Biên, Châu Đốc để vào Nam Vang, bán nàng cho một đường dây buôn bán trẻ em do mục tử bà Ngọc Hằng làm tài phán cho vũ trường Casa ở Nam Vang với giá 250 đô. Và từ đó, nàng bị cưỡng ép làm gái mãi dâm, bắt đầu từ vũ trường Casa, rồi trôi dạt dần về đến khu đèn đỏ Toul Kork...

Trời vừa tờ mờ sáng. Cái chòi của hắn có người đến đập cái phen cửa ầm ầm làm Lão Đại thức giấc, bảo nàng ra mở cửa. Vừa thấy cái vết chàm màu xanh bên má trái của người khách lạ. Nàng rụng rời tay chân, sững sốt, nói:

- Là mày!

Hắn nghe nàng nói cũng giật mình, hỏi lại:

- Cô biết tôi ?

Một thoáng ngỡ ngàng vì bất ngờ đối diện với oan gia, nàng lấy lại bình tĩnh ngay, nói:

- Xin lỗi, tôi nhìn lầm người quen thân.

Còn Lão Đại thấy hắn mặc quân phục, lưng đeo ba lô trông còm cộm, lão lật đật vén rèm đứng dậy, bước ra cửa, vồn vã hỏi:

- Đồng chí ở đơn vị nào đến nơi này vậy ?

- Sư đoàn 316, hắn nói. Nhưng, đã phục viên rồi!

- Có phải sư đoàn 316 có nhiệm vụ tiến công vào Hậu Nghĩa trong chiến dịch Hồ chí Minh không ?

- Đúng rồi đấy! Sao bác biết rành mạch thế nhỉ ?

- Vì sư đoàn 316 cũng là đơn vị của tớ mà. Lúc đó, tớ đang nằm tại Dầu Tiếng làm lực lượng trừ bị, Lão Đại cười toé toét, nói. Chúng mình cùng là đồng chí với nhau cả mà! Mời đồng chí vào nhà sơ nước ạ!

Lão quay qua bảo Lý:

- Mau đi lấy nước mời khách.

Nàng đi rồi, lão mới hỏi hấn:

- Đồng chí đi ngang qua vùng này làm gì ? Không đợi hấn trả lời, lão nhe răng cười, nói. Buôn thuốc phiện hay buôn gái đấy!

Hấn thản nhiên cười, nói:

- Không, tớ chỉ đi lạc đường thôi! Định vào Đắc Song, nhưng đi lạc vào đây, làm phiền đồng chí cho tớ hỏi đường: Từ đây ra đường Liên Tỉnh số 14 còn xa không ?

Vừa lúc đó, nàng bưng hai ly nước mát ra. Lão nói lảng sang chuyện khác:

- À này, đồng chí tên là gì nhỉ ?

- Cứ gọi tôi là Hiến Chàm được rồi, hấn hỏi. Thế còn đồng chí ?

- Gọi tôi là Lão Đại được rồi, lão đẩy ly nước về phía Hiến Chàm, nói. Mời đồng chí soi nước ạ!

Lão cầm ly nước ực một hơi, rồi bắt đầu than thở:

- Thời đại gì mà lắm thiên tai thế! Hết bão lụt đến hạn hán. Nước uống cũng phải mua mới có. Một khối nước cũng gần 30.000 đồng chứ có rẻ đâu. Dân làng này phải vất vả đi tìm nguồn nước, chắt chiu từng thùng để cứu cây cà phê, hoa màu...

Lão Đại cứ tha hồ nói, còn Hiến Chàm chỉ ừ hử qua loa cho có lệ. Cặp mắt của hấn cứ láo liên, hướng về cái chõng tre kê sát vách, nhìn trộm nàng đang ngồi khâu mấy cái áo rách. Lý cố tình quên cài mấy cái khuy áo bà ba để lộ cặp nhũ hoa no tròn, hớ hênh một cách trữ tình. Hấn nghĩ thầm trong bụng: Con bé này trông xinh đáo để đấy chứ! Rồi hấn tính nhẩm: Minh dụ nó theo mình ra chợ tình ở cửa khẩu Móng Cái, bán cho "mẹ mìn" Lã thị, cũng được dăm ba triệu chứ không tệ! Rồi bắt chọt, hấn đột ngột hỏi Lão Đại:

- Cô bé đó là con hay cháu của đồng chí đấy ? Hấn chặc lưỡi, khen nức nở. Nàng quả là đóa hoa rừng tuyệt sắc. Nếu đồng chí tin tưởng, giao cô ấy cho tôi dẫn ra Hà Nội, theo học một khóa huấn luyện, biểu diễn thời trang nóng bỏng, chẳng bao lâu cô sẽ trở thành người mẫu nổi tiếng.

Lão Đại mặt đỏ gay, nói:

- Ở hay, đồng chí ăn nói hay nhỉ! Lão xẵng giọng. Nhà tôi đầy đồng chí ạ!

Hiến Chàm chưng hửng, há hốc mồm kinh ngạc, rồi nhanh chóng thay đổi thái độ, thích ứng với hoàn cảnh. Hấn bật cười ha ha, vỗ vai Lão Đại mấy cái, nói:

- Chúc mừng đồng chí! Già như đồng chí mà còn "gân" thật nay nhé!

Lão Đại là người từng trải chốn giang hồ, nhìn ánh mắt đầy dục vọng của Hiến Chàm lúc liếc trộm nàng, lão đã đi dèp râu vào bụng hấn rồi. Nhưng, lão chú ý vào mục tiêu khác, đó là cái ba lô có trọng lượng trên lưng hấn, rồi tự hỏi: Cái vật gì cộm cộm ở trong ba lô của nó nhỉ ? Rồi lão tự phán đoán: Nếu không là tiền, cũng là vàng cây hoặc vàng đen (á phiện), mà có thể là cả mấy thứ đó! Lão đang nghĩ cách giết Hiến Chàm để đoạt của.

Còn Hiến Chàm thì sao? Hấn cũng đâu phải là tay vừa. Hấn đang nghĩ cách chiếm đoạt nàng. Trước hết, phải tìm cách nấn ná ở lại đây vài ngày trước đã, để có thời gian dụ dỗ nàng, bỏ thàng chồng già khú này. Hấn làm bộ than thở:

- Không dẫu gì đồng chí, đôi chân của tôi bị bong gân vì vấp phải dây rừng, ngã xuống hố đêm qua, hấn giả vờ cúi xuống đất, xoa bóp bàn chân, miệng xuýt xoa. Đau nhức chết đi được! Đồng chí cho phép tôi ở nán lại đây vài ngày chữa thương, được không ạ ?

Lão Đại nghe hấn nói, cười thầm trong bụng: Mày muốn nán lại đây vài ngày để chim vợ tao đấy à! Mày muốn chết, tao xử đẹp với mày! Nhưng, Lão Đại tinh ma làm bộ chần chừ, miễn cưỡng, nói:

- Được, nhưng chỉ vài ba ngày thôi nhé! Lão trở giọng, cười thật vui vẻ thân mật, nói. Chúng mình cùng là đồng chí với nhau mà lị!

Còn nàng Lý thì sao? Từ nãy giờ, nàng có khâu vá gì đâu, chỉ chú tâm theo dõi câu chuyện giữa Lão Đại và Hiến Chàm. Và nàng đang nghĩ cách, giết cả hai tên khốn kiếp này để trả thù: Phải làm thế nào cho hai con hổ dữ sinh tử đấu với nhau một trận. Nhất định sẽ một con chết, một con bị trọng thương. Chừng đó, nàng sẽ ra tay diệt gọn...

Và cuộc chiến âm thầm diễn ra khốc liệt trong căn chòi nhỏ này. Một cuộc đấu trí bất tương xứng giữa con chim non và hai con cáo già đầy những thủ đoạn tàn khốc lọc lừa giết hại lẫn nhau, đạt cho bằng được tham vọng của mình. Một tên vì gái đẹp, một tên vì tiền và một nàng vì muốn trả thù những kẻ đã phá hoại đời nàng. Nhìn cách Lão Đại xuất chiêu thì biết lão đang vận dụng "Mỹ nhân kế" để đưa đồng chí Hiến Chàm vào tử địa để hạ độc thủ. Còn nàng "tương kế tựu kế" giăng bẫy chờ hai con mồi sa lưới để hạ độc chiêu...

Sáng sớm hôm sau. Lão Đại bảo nàng luộc mấy củ sắn để cho lão đãi khách quý lữ đường. Ăn qua loa mấy củ sắn. Lão Đại tìm cách đẩy Hiến Chàm ra ngoài sân để bày mưu tính kế với nàng. Lão bảo hẳn:

- Này, nhờ đồng chí bỏ củi dùm nhà tôi, để thổi cơm trưa đãi đồng chí đấy nhé! Lão chỉ ra ngoài sân, nói. Đống củi khô chất dưới gốc cây dầu ở đằng kia kia!

Hiến Chàm hỏi:

- Đồng chí cho tôi mượn cây rìu đi chứ!

Lão Đại nói:

- Cây rìu tôi dựng bên cạnh gốc cây dầu đấy!

Hiến Chàm vắt cái ba lô lên vai, bước ra ngoài. Hẳn lúc nào cũng cẩn thận, người đầu của đó cho chắc ăn, làm lão càng nổi lòng tham. Chờ hẳn đi rồi, lão khép cánh cửa lại, nói nhỏ vừa đủ cho hai người nghe:

- Mày có thấy cái ba lô của thằng đó không? Lúc nào nó cũng mang kè kè trên lưng. Nếu tao đoán không lầm, vàng bạc không ít trong cái ba lô này, lão chắc lười. Ước gì, tao có số của cải này để bỏ nghề ăn trộm trâu, rồi đưa mày về thành phố sống cho an nhàn tằm thân. Vả lại, tuổi tao đã cao rồi, tay chân bắt đầu chậm chạp, rủi ro, chạy không kịp thì bị tụi Miên chém cho, không còn cái đầu đội nón! Mày nghĩ sao? Có kế gì giúp tao thanh toán thằng Hiến Chàm không? Nhưng, trong lòng lão lại nghĩ khác. Lão ước gì có số tiền đó để kinh doanh cái nghề tuy thất đức, nhưng hái ra tiền. Đó là cái nghề "gặt lúa non"!

Nàng hững hờ, đáp:

- Thì ông tìm cách giết nó đi! Chuyện đó đối với ông dễ quá mà!

Lão hỏi:

- Nhưng giết nó bằng cách nào đây?

Nàng chỉ cái giếng ngoài bìa rừng, nói:

- Cái giếng cạn ngoài kia đó!

- À, mày muốn tao xô nó xuống cái giếng cạn đó chứ gì, phải vậy không?

- Ông biết rồi, còn phải hỏi.

Lão kêu trời như bọng:

- Ôi giờ ời! Nó còn trẻ và khỏe thế kia, làm sao tao xô nó xuống giếng cho nổi. Không chừng, người rớt xuống giếng không phải là nó mà là chính tao đấy, mày ạ!

- Thì phải thử mới biết chứ!

Rồi nàng thì thầm nhỏ to bên tai lão, làm lão khoái chí cười híp cả mắt. Lão khen nàng nức nở:

- Tao không ngờ mày cũng giỏi thật đấy chứ! lão nói. Được rồi, sáng ngày mai tao sẽ đánh xe trâu đi lấy nước, rồi ghé buôn làng tìm dụng cụ cần thiết cho mày.

Đêm đó, Hiến Chàm gối đầu lên cái ba lô nằm ngủ. Hấn còn cẩn thận, buộc dây ba chạc vào cánh tay. Nửa đêm về sáng, hấn nhìn sang cái chõng của vợ chồng lão Đại. Dưới ánh đèn dầu leo lét, cũng đủ cho hấn nhìn thấy đôi mắt của Lý nhìn hấn trừng trừng. Hấn mỉm cười một mình vì đã nghĩ ra cách: Phải lấy vàng thử nòng trước, dọ ý nó như thế nào trước đã.

Trời vừa rạng đông. Tiếng gà rùng gáy rân trời là Lão Đại đã thức dậy, đánh xe trâu lên mạn ngược, lấy nước suối theo đúng kế hoạch đã sắp đặt trước với Lý. Chờ cho lão đi xa rồi, Hiến Chàm giờ trò dọ dõ nòng:

- Này em, em còn trẻ đẹp thế kia mà chịu làm vợ của một tên khứa lão gần đất xa trời, thật phí tuổi thanh xuân! Em chẳng khác gì hoa nhài một đóa, đem cắm bãi phân trâu.

Thấy nòng vẫn lặng thinh. Hấn bồi thêm một câu nữa, cho cá cắn câu:

- Trong cái ba lô này có cả khối đô la và vàng do anh tích lũy được sau những chuyến đi làm ăn xa. Nếu em bằng lòng theo anh ra thủ đô Hà Nội. Anh hứa sẽ lo cho em một đời sung sướng, có kẻ hầu người hạ, không phải làm lụng vất vả như ở nơi khô cằn sỏi đá như thế này đâu. Em bằng lòng theo anh chứ ?

- Đi theo anh, em cũng muốn lắm chứ! Nhưng, em không dám đâu, nòng giả vờ lo lắng, nói. Lão Đại hung dữ lắm, lão hăm em gần mẹ rặng, nếu ông ta bắt được em bỏ trốn một lần nữa là lão cắt gân chân của em đó!

Hiến Chàm trấn an, nói:

- Hay để anh thủ tiêu lão đi, vậy là xong! Nhưng, giết lão bằng cách nào đây ?

Nàng lấy tay chỉ cái giếng cạn ngoài bìa rừng, rồi chậm rãi nói:

- Cái giếng cạn ngoài kia sẽ là mồ chôn lão già gian ác đó!

- Cái khó là làm sao dụ lão ta ra cái giếng. Đó mới là vấn đề, vì lão này cũng khôn ngoan lắm, cứng ại!

- Chuyện dễ như vậy mà anh nghĩ cũng không ra, nòng dùng đòn ly gián, nói. Chính lão ta cũng muốn anh đi ra đó để giết anh đoạt cái ba lô! Chính miệng lão nói với em đấy!

Nghe nòng nói, đôi mắt của hấn long lên dễ sợ. Hấn tức giận, nói:

- Vậy thì, anh phải ra tay trước: "tiên hạ thủ vi cường"! Em tính sao ?

- Nhưng cái giếng còn cạn lắm, nòng nói. Thế nào, tối nay lão cũng đề nghị anh giúp lão đào giếng cho anh xem. Anh đừng có lo, có em đứng sau lưng, trợ thủ đắc lực của anh.

Đến xế chiều, Lão Đại đánh xe trâu chở theo mấy thùng nước và đồ nghề đào giếng về đến nhà. Mồ hôi của lão đổ ra như tắm, cái áo ka ki ướt đẫm mồ hôi. Lão kéo vạt áo lên lau mặt, rồi than thở:

- Nếu tình trạng hạn hán này còn tiếp tục kéo dài vài tuần nữa, con cá cũng không sống nổi, lão nói bằng quơ. Chắc là phải đào lại cái giếng cho sâu hơn để lấy nước uống. Hy vọng đồng chí giúp tôi một tay được chứ!

Hiến Chàm đáp ứng lời yêu cầu của lão ngay:

- Bác nói phải đấy! Tôi sẽ giúp đào cái giếng này cho sâu thêm nữa, cho đến khi nào cái giếng có nước thì tôi ra đi ngay!

Tưởng Hiến trúng kế, lão mừng lắm, nói:

- Thế thì hay quá! Ngày mai bắt đầu được chứ ?

- Tôi lúc nào cũng sẵn sàng, hấn nói. Bác có đủ dụng cụ đào giếng không nhỉ ?

- Đồng chí đừng có lo! Tôi có đủ cả, còn để ở trên xe trâu. Giờ cảm phiền đồng chí mang mấy thùng nước suối vào nhà. Tớ mệt gần đứt hơi!

Chờ cho Hiến Chàm đi ra xe trâu, nòng nói nhỏ với Lão Đại:

- Trong cái ba lô của nó có cả khối vàng và đô la đó ông ạ!

- Thế thì hay quá! Lão nói. Ngày mai, nó vừa xuống đáy giếng là tao nhảy theo đâm nó vài nhát là xong ngay!

- Ông nói sao dễ ăn quá! Thằng đó khỏe như trâu, ông đâm nó một nhát, nó đâm ông ba nhát! Phải kiên nhẫn chờ nó thấm mệt, rồi ra tay mới lấy ăn.

- Ủ, mày nói phải đấy!

Hiển Chàm là một tay gian hùng, xảo quyệt đâu có mắc mưu lão ta dễ dàng. Vì vậy, nửa đêm hôm đó. Chờ cho Lão Đại và nàng ngủ say như chết, hấn lén ra bia rừng, chôn vàng dưới gốc cây cổ thụ, lấp đất lại. Hấn lấy vài cục đá bỏ vào ba lô, rồi trở vào nhà ngủ tiếp.

Sáng sớm hôm sau, công việc đào giếng bắt đầu. Lão Đại lấy một cái sọt đan bằng tre tầm vòng, đường kính khoảng một thước rưỡi, bề cao độ một thước. Một thanh gỗ vuông xỏ ngang qua hai cái quai. Trên miệng giếng, một sợi dây thừng khá dài, chạy trên một trục gỗ tròn, một đầu dây buộc vào thanh gỗ trên miệng cái sọt, còn đầu kia buộc vào đấng sau xe trâu. Nàng điều khiển con trâu đi tới, kéo sọt đất lên để Lão Đại bê nó, đổ bên miệng giếng. Nàng đánh xe lùi lại thả cái sọt xuống đáy giếng.

Chuẩn bị xong đầu đấy. Hiển Chàm tay cầm cái xẻng, tay kia nắm chặt sợi dây thừng, đứng trên cái thanh ngang. Cái ba lô lúc nào cũng đeo dính trên lưng hấn như một vật bất ly thân. Nàng đánh con trâu đi lùi lại và hấn được thả từ từ xuống đáy giếng cạn queo. Hấn dùng xẻng xúc đất vào đầy sọt, xe trâu kéo lên để lão đắp chung quanh miệng giếng.

Sau ba ngày đào xới liên tục, cái giếng sâu dần trên 7, 8 thước, nước bắt đầu rịn ra và Hiển Chàm cũng thấm mệt. Tối đêm đó, Lão Đại thì thầm bên tai nàng: Thằng Hiển đào đất liên tục cả ba ngày nay, tao thấy nó thấm mệt rồi nay! Ngày mai, tao sẽ giắt cái lưỡi lê trong lưng, giả vờ giúp nó đào đất, rồi thừa cơ lụi cho nó chết, đoạt lấy cái ba lô. Mày kéo tao lên, lấp giếng lại, vùi xác nó dưới đó! Chỉ có trời mà biết.

Sáng hôm sau, thừa lúc lão đi tiểu tiện. Nàng nói cho Hiển Chàm biết:

- Hôm nay là ngày Lão Đại ra tay dứt điểm anh đó! Cảnh thận đề phòng nghe!

Hiển Chàm hỏi:

- Lão dùng vũ khí gì để giết anh ?

- Hấn lặn lưỡi lê trong người, rồi thừa cơ đâm anh ở dưới đáy giếng, đoạt cái ba lô.

Lão Đại tiến hành đúng kế hoạch đã vạch sẵn. Sau khi đổ vài ba sọt đất bên miệng giếng. Lão giắt lưỡi lê trong lưng, rồi bảo nàng thả lão xuống giếng. Thấy lão, Hiển cầm cái xẻng trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Lão hơi nhợn, nhưng làm ra vẻ bình tĩnh nói:

- Ơ hay, cái anh này! Làm gì có vẻ khẩn trương thế nhỉ ? Tớ xuống phụ với anh đào giếng thôi mà!

- Thế à! Xẻng đây, bác cầm lấy! Tớ lên trên đi đồng một tí!

Lão Đại, một tay cầm lấy cán xẻng, còn tay kia vói ra sau lưng, định rút cái lưỡi lê đâm hấn. Nhưng, Hiển Chàm phản ứng nhanh hơn, bất ngờ ném bùn vào cặp mắt lão, làm lão có mắt như mù. Lão Đại phải buông xẻng, lấy hai bàn tay vuốt mặt lia lịa, vừa văng tục: Tiên sư bố anh! Sao lại ném bùn vào mặt tớ thế! Hiển Chàm xô lão một cái thật mạnh làm lão té chúi nhủi, úp mặt xuống vũng bùn. Hấn nhảy lên đứng trên cái thanh ngang một cách gọn gàng, tay cầm sợi dây thừng, giật mạnh mấy cái làm hiệu, vừa gào to lên: Em Lý ơi, kéo sọt lên! Nhanh đi!

Lão Đại nghe tiếng hai cái bánh xe gỗ lăn trên mặt đất gồ ghề và cái sọt đất từ từ kéo lên miệng giếng, làm lão sợ cuống cuồng. Lão thừa biết rằng, Hiển Chàm lên trên đó rồi, sẽ dẫn vợ lão đi mất biệt và sẽ bỏ lão chết thối rữa trong cái vực sâu hun

- Lão chết tiệt đang ở dưới đáy giếng, chờ đi ngủ với giun, hấn giục nàng. Khẩn trương kéo anh lên nào! Chần chừ gì nữa chứ ?

Nàng vẫn tỉnh bơ, chậm rãi, nói:

- Này, ông Hiến Chàm! Ông thật sự không nhận ra con Bèo, Nguyễn thị Bèo, cái tên nhà quê của con Lý này sao ?

Hấn chối bai bãi:

- Cô nhầm tôi với người nào rồi đấy! Tôi nào có gặp cô bao giờ đâu ?

- Mới có 3 năm mà ông đã quên hết mọi chuyện! Thôi, để tôi nhắc cho ông nhớ nè, nàng nói. Cái con Bèo, quê nhà của nó ở bên dòng sông Ba Lai, thuộc Xã Mỹ Hòa, Huyện Ba Tri! Sao, ông đã nhớ ra tôi là ai chưa hả ?

Hiến Chàm giọng run run, hỏi:

- Cô là Nguyễn thị Bèo, con của đồng chí thương binh Nguyễn văn Thép, đúng vậy không ?

Nghe hấn gọi tía mình bằng hai tiếng "đồng chí" thân thương, nàng ngửa mặt lên trời, cười như điên dại mà hai hàng nước chảy ràn rụa trên má. Nàng xót xa nói:

- Thế ra, mày vẫn chưa quên được con Bèo nạn nhân của mày à! Nàng nguyên rủa hấn. Mày nhấn tâm bán trình tiết của tao cho thằng Tàu Đài Loan cưỡng hiếp để nó xả xui, rồi mày bán tao cho mục "tài phán" ở vũ trường Casa. Mày chỉ vì mấy trăm đô la mà làm tan nát đời tao, đưa con gái duy nhất của đồng chí mày!

Đúng là oan gia gặp đường hẹp. Hiến Chàm nắm chặt sợi dây thừng, rồi quỳ xuống trên cái thanh ngang, van xin nàng:

- Tôi biết tội lỗi của tôi rồi! Xin cô dành cho tôi một con đường sống! Đô la và mười mấy cây vàng trong cái ba lô này, tôi xin biếu hết cho cô để đền bù thiệt hại, hấn tháo cái ba lô trên vai, bỏ vào sọt, nói. Tài sản này thuộc về cô rồi đó! Cô kéo tôi lên đi, cô Bèo ơi!

Nghe hấn nói, nàng càng giận dữ, hét lên:

- Còn lâu tao mới tha cho mày! Đồ chết tiệt!

Bèo chồm người lên, cầm lưới riu giơ lên cao khỏi đầu, trút hết nỗi căm hơn lên hai cánh tay non nớt, rồi giáng mạnh xuống cái trục gỗ. Chỉ một nhát riu là sợi dây thừng đứt phăng. Cái sọt đất mang theo Hiến Chàm từ trên 4 thước cao, lao xuống đáy giếng, trúng ngay đầu Lão Đại, khiến lão rú lên một tiếng kinh hoàng, buông cái xẻng, ngã vật xuống vũng lầy, giẫy đành đạch mấy cái rồi nằm bất động.

Hiến Chàm ngửa mặt lên miệng giếng, thấy cái lưới riu còn dính chặt trên cái trục gỗ, còn trón quay thêm mấy vòng nữa trước khi ngừng hẳn. Hấn cầm sợi dây thừng, sợ đến điếng hồn, bủn rủn cả tay chân. Hấn quỳ xuống bên cạnh xác Lão Đại, bụm mặt khóc. Và từng mảng đất từ trên miệng giếng, bắt đầu rơi rào rào trên đầu hấn...

Sau khi nỗi lửa đốt cái chòi, nàng bước lên xe trâu. Nhưng con trâu đứng khựng lại vì con chó vện đứng cản đầu xe, sủa ồm ồm. Tưởng nó muốn đi theo mình, nàng bước xe định bế nó lên. Nhưng không, con vện cắn cái gấu quần của nàng ghi chặt lại như muốn nàng đi theo nó. Con vện chạy trước dẫn đường, nàng rảo bước theo sau. Đến gốc cây cổ thụ cạnh bìa rừng, nó lấy chân trước cào đất. Nàng thấy một cái túi vải của ai chôn dấu dưới đất, bèn lượm lên mở ra coi. Thì ra, đó là 10 cây

Nàng ôm con chó vận trở lại chiếc xe trâu ra rôi. Con trâu già uể oải cất bước. Hai cái bánh xe gỗ nặng nề bắt đầu chuyển bánh, lăn lộc cộc trên con đường mòn quen thuộc lồi lõm ổ gà xuyên qua khu rừng rậm, hướng ra Liên Tỉnh Lộ số 14.

Như một con chim nhỏ sau những năm tháng lưu lạc, bị đọa đày trong tận cùng đáy địa ngục nơi đất khách. Nàng đã tự tháo cũi sổ lồng, tự do tung đôi cánh, bay bổng về sân chim Vàm Hồ để đoàn tụ cùng mẹ già, đang mòn mỏi trông con trở lại từng ngày...

Nguyễn Vĩnh Long Hồ